

DOSAR NR. 3403/3/2013

46

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎN CHEIERE
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 03.03.2014
CURTEA COMPUSĂ DIN :
PREȘEDINTE : ANDREEA VASILE
JUDECĂTOR : MIRELA MONICA PERJARU
JUDECĂTOR : MIRELA DANCIU
GREFIER : RAMONA BARBU

Pe rol se află soluționarea recursului declarat împotriva *sentinței civile nr.4356 din data de 24.09.2013 pronunțată de Tribunalul București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 3403/3/2013 de recurența – reclamantă Asociația Salvați Cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi în contradictoriu cu intimată – pârâți Primarul General Sorin Mircea Oprescu și Stan Maria.*

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă recurența – reclamantă Asociația Salvați Cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi, prin avocat Dumitru Dobrev, cu împuternicire avocațială la dosar, fila 3, și intimată – pârâtă Stan Maria, prin avocat Lungu Ioan Daniel, care depune delegație de substituire la dosar, fila 36, lipsă fiind intimatul – pârât Primarul General Sorin Mircea Oprescu.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței lipsa relațiilor solicitate de la recurența - reclamantă, respectiv timbru judiciar în valoare de 0,15 lei și dovada achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de 4 lei.

Recurența – reclamantă Asociația Salvați Cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi, prin avocat, depune la dosarul cauzei timbru judiciar în valoare de 5 lei și dovada achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de 8 lei – chitanță seria IT6-10 nr. 2043393 (13) din data de 25.04.2013.

Curtea ia act că s-a timbrat legal recursul cu timbru judiciar în valoare de 5 lei și taxă judiciară de timbru în cuantum de 8 lei.

Recurența – reclamantă Asociația Salvați Cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi, prin avocat, arată că nu are cereri prealabile de formulat și solicită încuviințarea probei cu înscrisuri noi.

Curtea acordă cuvântul părților prezente pentru formulare probe.

Recurența – reclamantă Asociația Salvați Cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi, prin avocat, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri noi, respectiv înscrisurile atașate cererii de recurs. În considerentele hotărârii atacate se spune că nu a făcut dovada faptului că s-a adresat autorității pârâte, iar prin înscrisurile depuse face dovada că s-a adresat și i s-a răspuns.

Intimata – pârâtă Stan Maria, prin avocat, arată că nu are probei noi de administrat în recurs și înțelege să se folosească de înscrisurile depuse deja la dosarul cauzei. Totodată, arată că nu se opune probei cu înscrisuri noi solicitată de recurența – reclamantă.

Curtea, după deliberare, în temeiul art. 305 din Codul de procedură civilă, încuviințează proba cu înscrisuri solicitată de recurența – reclamantă.

Recurența – reclamantă Asociația Salvați Cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi, prin avocat, arată că nu are cereri prealabile, probe de administrat sau excepții de invocat.

Intimata – pârâtă Stan Maria, prin avocat, arată că nu are cereri prealabile, probe de administrat sau excepții de invocat.

Nemaifiind cereri prealabile, probe de administrat sau excepții de invocat, Curtea constată cererea în stare de judecată și acordă cuvântul recurenteii - reclamante pe recurs.

Recurenta – reclamantă Asociația Salvați Cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi, prin avocat, solicită admiterea recursului, în baza art. 312 alin. (3) din Codul de procedură civilă, să se caseze sentința Tribunalului București, cu trimiterea cauzei spre judecare. În esență este vorba de greșita interpretare a art. 28 alin. (2) din Legea nr. 50/1991, în sensul că Tribunalul București a interpretat restrictiv acest text de lege, spunând că nu are dreptul la acțiune, în ipoteza în care nu s-a emis în baza OUG nr. 2/2001 un proces – verbal de constatare a contravențiilor prin care să se dispună aducerea imobilului în situația anterioară sau demolarea a ceea ce s-a construit în afara parametrilor urbanistici au autorizației de construire. A depus practică judiciară referitor la Cathedral Plaza, unde Tribunalul Dâmbovița, prin dispozitiv obligă primarul general al capitalei să emită acest act administrativ, respectiv decizia de demolare a acelei construcții. Există practică în acest sens și consideră că interpretarea restrictivă nu este corectă, prin prima faptului că există în legislație această ordonanță, cu forță juridică superioară, Statul Român este membru al convenției de la Granada și al Convenției de la Aarhus și, prin prisma art. 48 din Constituția României, consideră că instanța trebuie să interpreteze exhaustiv acest text al art. 28 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 și să aibă dreptul la petiționare și dreptul la un proces echitabil pe această cale. A făcut dovada, prin înscrisurile depuse odată cu cererea de recurs, că s-a adresat autorităților, că Primăria nu i-a rezolvat cererea, ajungându-se la Inspectoratul de Stat în Construcții, care a dat o dispoziție de demolare parțială a construcției, numai că, probabil, nu a făcut-o în baza OUG nr.2/2001, ci a făcut un proces – verbal de control și a dispus acest lucru. Nu poate aștepta, cum sugerează Primăria, să facă plângere penală, să stea doi ani pe la Parchet, până când va primi termen acțiunea penală. Trebuie să aibă dreptul să acționeze și să poată obține o hotărâre prin care autoritatea cea mai în măsură și care are competențe legale, Primarul Municipiului București, să emită acest act administrativ prin care să se întoarcă în situația de legalitate. Pentru aceste motive solicită admiterea recursului, fără cheltuieli de judecată. Depune concluzii scrise.

Curtea constată cererea în stare de judecată și acordă cuvântul intimății - pârâte Stan Maria pe recurs.

Intimata– pârâtă Stan Maria, prin avocat, solicită să se respingă ca nefondat recursul, să se mențină ca legală și temeinică sentința Tribunalului București. Solicită a se avea în vedere faptul că art. 28 din Legea nr. 50/1991 stabilește condițiile în care se poate obliga o autoritate la desființarea unei construcții. De asemenea, solicită să se aibă în vedere că numai în situația în care se stabilește în acțiunea contravențională că prin procesul – verbal contravențional se stabilește un termen în care construcția trebuie desființată și numai în situația în care nu se respectă acest termen se poate cerere desființarea construcției. Totodată, solicită a se avea în vedere faptul că autoritatea competentă care poate dispune desființarea construcției, în situația dedusă judecății este numai instanța de judecată nu și autoritatea administrativă emitentă a autorizației de construire, fără cheltuieli de judecată.

Curtea rămâne în pronunțare pe fondul recursului.

CURTEA,

Pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise,

DISPUNE :

Amână pronunțarea la data de 10.03.2014.
Pronunțată în ședință publică azi, 03 martie 2014.

Președinte
Andreea Vasile

Judecător
Mirela Monica Perjaru

Judecător
Mirela Danciu

Grefier
Ramona Barbu

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DECIZIA CIVILĂ NR. 1855
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 10.03.2014
CURTEA COMPUSĂ DIN :
PREȘEDINTE : ANDREEA VASILE
JUDECĂTOR : MIRELA MONICA PERJARU
JUDECĂTOR : MIRELA DANCIU
GREFIER : RAMONA BARBU

Pe rol se află soluționarea recursului declarat împotriva *sentinței civile nr.4356 din data de 24.09.2013 pronunțată de Tribunalul București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 3403/3/2013 de recurenta – reclamantă Asociația Salvați Cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi, în contradictoriu cu intimații – pârâți Primarul General Sorin Mircea Oprescu și Stan Maria.*

Dezbaterile în fond și susținerile orale ale părților au avut loc în ședința publică din data de 03.03.2014, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta, când Curtea, pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 10.03.2014, când a decis următoarele :

CURTEA,

Deliberând asupra recursului de față, constată următoarele :

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal, la data de 29.01.2013, sub nr. 3403/3/2013, reclamanta *Asociația Salvați Cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi*, în contradictoriu cu pârâții *Primarul General Sorin Mircea Oprescu și Stan Maria*, a solicitat în temeiul art. 28 alin. 2 din legea nr. 50 /1991, obligarea PGMB la emiterea și punerea în aplicare a deciziei de desființare a lucrărilor de construcție efectuate la imobilul situat în București, Str. Jimbolia nr.56, sect.1, ce exced limitelor autorizației de construire nr. 669 /1096222 /24.09.2012.

Pe baza probei cu înscrisuri administrată în cauză, *Tribunalul București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal a pronunțat Sentința civilă nr. 4356 /24.09.2013*, prin care a admis excepția inadmisibilității și a respins ca inadmisibilă acțiunea

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut, în esență, următoarele :

Reclamanta a contestat legalitatea executării lucrărilor de construire de către pârâta Stan Maria la imobilul situat în București, Str. Jimbolia nr.56, sect.1, considerând că lucrările exced limitelor autorizației de construire nr.669/1096222/24.09.2012. Din acest motiv a cerut instanței de contencios administrativ să oblige autoritatea publică locală să emită și să pună în aplicare un act de desființare a lucrărilor executate nelegal.

Temeiul de drept pe care cererea a fost întemeiată în mod expres de către reclamantă, atât în acțiunea introductivă, cât și în notele scrise prin care reclamanta a răspuns excepțiilor invocate de pârâta – filele 64-71, este art.28 din legea nr.50/1991, în special alineatul 2 al acestui articol.

Tribunalul a considerat că reclamanta nu putea promova o acțiune întemeiată în drept pe aceste dispoziții, iar la soluționarea prezentei cauze trebuie să se țină cont de principiul disponibilității care guvernează procesul civil, astfel că instanța de contencios administrativ este ținută să examineze cererea în limitele în care reclamanta a înțeles să investească instanța.

Potrivit art.28 alin.1 din legea nr. 50/1991, odată cu aplicarea amenzii pentru contravențiile prevăzute la art.26 alin.1 lit.a și b se dispune oprirea executării lucrărilor, precum și, după caz, luarea măsurilor de încadrare a acestora în prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea prevederilor acesteia, într-un termen stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției. Alin.2 prevede că decizia menținerii sau a desființării construcțiilor realizate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia se va lua de către autoritatea administrației publice competente, pe baza planurilor urbanistice și a regulamentelor aferente, avizate și aprobate în condițiile legii, sau, după caz, de instanță, iar conform alin.3 măsura desființării construcțiilor se aplică și în situația în care,

la expirarea termenului de intrare în legalitate stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției, contravenientul nu a obținut autorizația necesară.

Din întreg conținutul acestui articol de lege, rezultă că măsurile prevăzute pot fi aplicate numai contravenienților din domeniul construcțiilor, fiind deci necesar ca anterior dispunerii măsurii desființării să fie constatată o contravenție prevăzută la art.26 alin.1 lit.a și b, iar în procesul-verbal să se indice măsuri de intrare în legalitate de realizat într-un anumit termen, acestea fiind condițiile-premisă impuse la alin.1 din art.28.

Reclamanta nu a făcut referire în acțiune și nici nu a depus la dosar dovezi din care să rezulte că pârâta a fost amendată contravențional în prealabil pentru nerespectarea limitelor autorizației de construire, iar autoritatea emitentă a autorizației ar fi refuzat să dispună măsuri pentru intrarea în legalitate.

Domeniul de aplicare al acestor dispoziții nu poate fi extins la toate situațiile de nerespectare a unor dispoziții legale privind construcțiile, cât timp legea se referă strict la măsuri ce pot fi dispuse în cazul săvârșirii anumitor fapte contravenționale, numai cele prev. de art.26 alin.1 lit.a și b din legea nr.50/1991, nici măcar și pentru alte fapte sancționate de această lege.

Este adevărat că, potrivit art.8 alin.1 teza a doua din Legea nr.554/2004, se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim. Însă reclamanta a considerat în mod eronat că în temeiul acestui articol instanța de contencios administrativ ar putea obliga autoritatea publică locală la emiterea și punerea în executare a actului reglementat de art.28 din legea nr.50/1991.

Pe de o parte, nu s-a invocat și nu s-a depus la dosar vreun înscris din care să rezulte că reclamanta ar fi cerut anterior autorității să dispună vreo măsură în legătură cu imobilul ce face obiectul prezentei cauze. Reclamanta nu se poate adresa direct instanței de contencios administrativ pentru a obține un drept pe care nu l-a cerut în prealabil și autorității, iar aceasta să fi refuzat să îl recunoască sau să nu fi soluționat cererea în termenul legal.

Pe de altă parte, instanța nici nu ar putea obliga autoritatea să dispună măsurile pentru intrarea în legalitate prev. de art.28 din Legea nr.554/2004, cât timp nu s-a angajat răspunderea contravențională a constructorului.

Aspectele pur civile privind conduita culpabilă a beneficiarului autorizației de construire în respectarea limitelor acesteia, pot fi invocate de reclamantă numai pe calea acțiunilor civile pentru protejarea drepturilor pretinse, iar în acest caz nu se poate invoca în fața instanței de contencios administrativ pasivitatea autorității emitente a autorizației de construire.

Prin urmare, pentru toate motivele expuse anterior, excepția inadmisibilității cererii este întemeiată și a fost admisă, iar acțiunea a fost respinsă ca inadmisibilă, fără a mai fi analizate celelalte excepții invocate de către reclamantă, tribunalul considerând că soluționarea excepției inadmisibilității este prioritară.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs, în termen legal, reclamanta **Asociația Salvați Cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi**, prin care a solicitat ca, în temeiul art. 312 alin. (3) din Codul de procedură civilă, să se caseze în întregime sentința și să se trimită cauza spre rejudecare de către prima instanță, întrucât instanța de fond a soluționat cauza prin admiterea în mod greșit a excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată.

Au fost invocate dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă.

În motivarea cererii de recurs, s-au arătat următoarele:

Prin acțiunea introductivă, a solicitat obligarea intimatului Primarul General la emiterea unui act administrativ - decizie de desființare în temeiul art. 28 alin. (2) din Legea nr. 50/1991, cu privire la lucrările de construcții realizate în str. Jimbolia nr. 56, sector 1, București, cu depășirea limitelor prevăzute în Autorizația de construire nr. 669 /1096222 /24.09.2012.

A arătat ca prin actul administrativ menționat s-a autorizat edificarea unui imobil de tip P+2E, cu procent de ocupare a terenului (în continuare "POȚ") de 45% și coeficient de utilizare a terenului (în continuare "CUT") de 1,3, iar intimata Stan Măria a edificat un imobil de tip P+3E, ceea ce în mod evident duce la depășirea CUT-ului autorizat.

Pentru a dovedi depășirea parametrilor urbanistici ai autorizației de construire, a solicitat și administrarea probei cu înscrisuri și cu expertiza tehnică în construcții, dar instanța nu s-a pronunțat cu privire la această probă, respingând acțiunea prin admiterea excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată.

48

A solicitat la data de 27.12.2012 pe calea recursului grațios, prin cererea înregistrată sub nr. 1823/DC/27.12.2012, Primarului General emiterea unei decizii de desființare parțială a imobilului. La această cerere i s-a răspuns că intimata Stan Măria nu a respectat prevederile Autorizației de construire nr. 669/1096222 din 24.09.2012, că s-a formulat inclusiv o plângere penală împotriva investitorului, fără însă a se indica data formulării plângerii și stadiul soluționării acesteia.

De asemenea, prin adresa menționată s-a precizat că organul administrativ (n.n. Primarul General și Direcția de Urbanism din cadrul Primăriei Municipiului București) nu mai poate acționa din pricina sesizării instanței penale, urmând ca "Instanța Competentă să dispună prin hotărâre definitivă și irevocabilă, care este calea de urmat cu privire la menținerea sau desființarea, după caz, a lucrărilor de construcții-inclusiv rezultatul acestora - care fac obiectul speței prezentate".

Subsecvent formulării cererii de chemare în judecată, chiar intimata Stan Măria, printr-un reprezentant i-a comunicat că s-a dispus aducerea imobilului în limitele Autorizației nr. 669/1096222/24.09.2012, fără însă a se preciza organul administrativ care a dispus această măsură. Mai mult, a precizat că acoperișul imobilului din str. Jimbolia nr. 56, sector 1, București, a fost demolat și refăcut, deși de la momentul edificării a păstrat exact aceiași parametri.

Motive de recurs:

I. Cu privire la soluția de respingere ca inadmisibilă a cererii de chemare în judecată, reclamanta a arătat cu titlu preliminar că prima instanță a făcut o greșită calificare a cererii de chemare în judecată, cauza fiind soluționată după regulile contenciosului subiectiv.

Cu prioritate reclamanta a precizat faptul că, în prezenta cauză, ne aflăm în sfera de aplicare a contenciosului obiectiv, dat fiind că nu a reclamat un drept propriu, ci prin demersul inițiat solicită apărarea unui interes general (al comunității locale din cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi), caracterizat prin imperativul asigurării respectării legalității (a legislației și a actelor administrative cu caracter normativ - parcelarea protejată Bazilescu) în materie de urbanism și protecția mediului.

Așa cum a precizat în cadrul notelor scrise depuse în dosar, cererea de chemare în judecată ce face obiectul prezentei cauze are ca scop realizarea dispozițiilor statutare a reclamantei, ce au ca obiect asigurarea legalității prin formularea de cereri și petiții și atacarea în instanță a actelor nelegale emise de autoritățile cu atribuții în domeniul urbanismului.

Cu privire la distincția dintre contenciosul obiectiv și subiectiv, doctrina s-a pronunțat în sensul că "prin contenciosul administrativ subiectiv se tinde să se asigure respectarea unor drepturi recunoscute de lege unor persoane fizice sau juridice, punând în cauză interese individuale, pe când contenciosul administrativ obiectiv urmărește să apere stricta respectare a legalității, apărarea ordinii de drept, abstracție făcând situația juridică a părții vătămate prin actul administrativ nelegal". Același autor afirmă că, alături de persoanele de drept public precum Avocatul Poporului sau Ministerul Public, și organismele sociale interesate pot fi titulari ai contenciosului obiectiv. Această precizare e deosebit de utilă în condițiile în care scopul urmărit în justiție prin cererea de obligare a Primarului General de a emite un anumit act administrativ de autoritate cu caracter individual nu a fost acela de a-și proteja un drept sau interes propriu al persoanei juridice cu scop nelucrativ (recurenta), ci pe acel al comunității locale în sensul restabilirii legalității prin emiterea deciziei de desființare a construcțiilor neautorizate.

Ca argumente suplimentare pentru calificarea cererii drept una în contencios obiectiv, reclamanta a precizat următoarele:

A. *Convenția de la Aarhus la care România este parte menționează în preambul dreptul persoanelor de a se asocia în prevenirea distrugerilor mediului înconjurător.* Convenția de la Aarhus a fost ratificată de Uniunea Europeană prin Decizia 2005/370/EC a Consiliului Uniunii Europene, prin urmare, a devenit parte a dreptului european. Prin urmare dreptul de a se asocia în prevenirea distrugerii mediului este parte a dreptului european.

Recurenta este o organizație neguvernamentală de protecția mediului, iar prin faptul administrativ (refuzul tacit) ce se cere a fi cenzurat pe calea contenciosului administrativ se aduce un prejudiciu mediului. Prejudiciul de ordin public privind afectarea mediului (inclusiv a calității vieții în zone puternic antropizate), poate fi invocat de subscrișa recurentă - organism social interesat, ce are ca obiectiv prevăzut în statut protejarea mediului. Prevederile Convenției de la Aarhus au prioritate față de prevederile legislației naționale în situația în care există contradicție, întrucât art. 148 alin. (2) al Constituției României dă prioritate prevederilor dreptului european în fața legislației naționale care ar fi contrară acestora.

Față de acestea, reclamanta a subliniat că prevederile Convenției de la Aarhus sunt pe deplin aplicabile în cauză, pentru următoarele considerente:

Art. 2 "Definiții" ai Convenției de la Aarhus prevede la punctul 5 că interesul organizațiilor neguvernamentale de protecția mediului în chestiuni de mediu public interesat înseamnă publicul afectat sau care poate fi afectat ori care are un interes în deciziile de mediu; în scopul acestei definiții organizațiile neguvernamentale care promovează protecția mediului și îndeplinesc cerințele legii naționale vor fi considerate ca având un interes. Recurenta este o organizație neguvernamentală de protecție a mediului, întrucât, conform articolului 2 din statut, are ca obiective: dezvoltarea durabilă și armonioasă a acestor cartiere (Dămăroaia și Bucureștii Noi); păstrarea patrimoniului arhitectural - urbanistic; protecția parcurilor și asigurarea unui mediu înconjurător sănătos; îmbunătățirea participării cetățenilor și a asociațiilor profesionale ale societății civile în procesul de luare a deciziilor de interes public și comunitar; întărirea controlului civic asupra administrației locale; cultivarea și respectarea transparenței în deciziile autorităților centrale și locale privind arhitectura, urbanismul, protecția mediului, protecția cetățeanului. De asemenea, reclamanta este o organizație neguvernamentală care îndeplinește condițiile legii naționale, fiind înscrisă în baza OG nr. 26/2000 în Registrul Național al Asociațiilor și Fundațiilor, având nr. de ordine 43444.

B. Obiectul cauzei privește protecția mediului înconjurător

Acțiunea, astfel cum a fost introdusă la instanța de fond, are ca obiect obligarea unei autorități publice să își îndeplinească atribuțiile conferite de lege în materie de urbanism pentru respectarea unor reglementări urbanistice în vigoare, care împiedică sporirea densității de locuitori și autovehicule în cartierele Dămăroaia și Bucureștii noi, conservând astfel calitatea locuirii.

Cu privire la calitatea procesuală și interesul din perspectiva legislației de mediu, reclamanta a menționat că art. 20 alin. (6) din OUG 195/2005, privind protecția mediului, prevede calitatea procesuala activa a organizațiilor neguvernamentale de protecția mediului în litigii de protecția mediului. A că reclamanta este o organizație neguvernamentală care promovează protecția mediului și că obiectul cauzei este unul de protecția mediului.

C. Argumente de practică judiciară:

Practica Înaltei Curți de Casație și Justiție confirmă dreptul organizațiilor neguvernamentale de protecția mediului la acțiuni care au ca obiect protecția mediului, sens în care citează din decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, nr. 4607 din 9.12.2008. De asemenea jurisprudența Curții de Apel București recunoaște unor asociații similare (Asociația Salvați Bucureștiul) legitimarea procesuală prin prisma legislației de mediu. În dosarul 33719/3/2011, Curtea de Apel București a soluționat irevocabil cererea asociației menționate de suspendare a unui Plan Urbanistic de Detaliu și a unei autorizații de construire având ca efect desființarea unor spații verzi. Întrucât Parcelarea protejată Bazilescu este înscrisă pe Lista Monumentelor Istorice a Municipiului București, reclamanta a invocat în sprijinul ideii de contencios obiectiv și de interes public vătămat și dispozițiile art. 9 din Convenția de la Granada ratificată de România prin Legea nr. 157/1997.

II. Fiind în sfera contenciosului obiectiv, reclamanta e în plin drept să solicite autorității competente luarea măsurilor necesare pentru asigurarea legalității, respectiv aducerea imobilelor construite nelegal în limitele autorizațiilor de construire.

11.1. În primul rând, contrar celor reținute de instanța de fond (a se vedea pagina 4 paragraful 4 din sentința nr. 4356/24.09.2013), a solicitat autorității intime emiterii unei decizii de desființare a imobilului din str. Jimbolia nr. 56, sector 1, București, și a sesizat totodată și organele competente în domeniul verificării legalității construcțiilor, respectiv Inspectoratul de Stat în Construcții și Direcția Generală de Poliție Locală și Control a Municipiului București.

A depus la dosar în dovedirea parcurgerii procedurii prealabile și a refuzului de soluționare, cererea sa înregistrată cu nr. 1823/DC/37.12.2012, Adresa nr. 207/6587/14.02.2013, a Direcției de Urbanism din cadrul Primăriei Municipiului București, și Adresa nr. 1583/27.11.2012, a Inspectoratului de Stat în Construcții.

II.2. Din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 28 alin. (2) și ale art. 1 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, rezultă că ori de câte ori se vor realiza lucrări de construcții cu nerespectarea dispozițiilor legale, autoritatea competentă investită cu atribuții în asigurarea legalității va proceda la emiterii unei autorizații de desființare a acestor lucrări.

Chiar dacă s-ar considera în baza unei interpretări extrem de restrictive (precum cea a instanței de fond) a art. 28 alin. 2 din Legea nr. 50/1991 că instanța de contencios administrativ nu poate obliga autoritatea publică să emită actul administrativ cu caracter individual de aducere a supraedificatului în limitele autorizației de construcție, o atare interpretare ar trebui înlăturată datorită argumentului de logică juridică *a fortiori* - dacă legiuitorul a prevăzut că se poate emite de către Primar o dispoziție de desființare a construcției atunci când faptele privind construirea se află în sfera ilicitului contravențional, se întrebă de ce

48

nu se poate emite aceeași decizie când faptele se află în sfera ilicitului penal, astfel cum a demonstrat în speță. Interpretarea sa este în același sens cu aceea pe care o dă CEDO, secția IV, în cauza 4251/02, hotărârea Saliba c. Maltei din 8 noiembrie 2005, prin care s-a decis că "Trebuie să fie permisă demolarea construcției și în lipsa unor sancțiuni penale, pentru că altfel ar trebui să se permită existența unor construcții ilegale dobândite cu bună credință, ceea ce nu poate fi posibil."

Aceasta se impune cu atât mai mult cu cât România a fost condamnată la CEDO pentru nepunerea în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-a dispus demolarea de clădiri nelegal edificate (a se vedea Cauza 34647/97 Ruianu c. România, hotărârea Secției a II-a din 17.06.2003).

Or, așa cum arată înscrisurile anexate prezentei cereri, intimatul Primarul General nu numai că nu și-a exercitat prerogativele de aplicare a art. 1 și art. 28 din Legea nr. 50/1991, dar nu a dat nici curs unei cereri prin care a solicitat realizarea acestora și, pe deasupra, a dispus intrarea în legalitate prin emiterea unui nou act administrativ individual, respectiv Autorizația de construire nr.172/1121335/08.04.2013, pentru lucrări de aducere în legalitate care nu au fost niciodată executate și pentru care am formulat plângere prealabilă în baza art. 7 din Legea nr. 554/2004.

Refuzul manifest de a da curs cererilor sale, dublat de emiterea unui act subsecvent, vădit nelegal, cu privire la imobilul din str. Jimbolia nr. 56, sector 1, București, reprezintă un act administrativ asimilat, reprezentat de refuzul emiterii unui act administrativ solicitat, și care poate fi înlăturat prin aplicarea art. 8 alin. (12) din Legea nr. 554/2004 în sensul obligării autorității intimată să emită un act.

Ca argument de practică judiciară a depus sentința din dosarul nr.2183/120/2013 prin care Tribunalul Dâmbovița a admis o cerere de chemare în judecată cvasi-identică (rămasă definitivă și irevocabilă prin respingerea recursului de către Curtea de Apel Pitești) și a obligat Primarul Municipiului București la emiterea, în baza art. 28 alin. 2 din Legea nr. 50/1991, a deciziei privind desființarea unor construcții realizate în mod nelegal în București.

II.3. Situându-se în sfera contenciosului obiectiv, procesul de contencios administrativ se va desfășura în jurul noțiunii de "comandament de drept", respectiv independent de orice drept al unor subiecți particulari, iar instanța va constata care este starea de legalitate, așa cum rezultă din actele normative, și dacă această stare a fost vătămată printr-un act al unei autorități, manifestat chiar pe cale de omisiune, va lua măsurile necesare în vederea restabilirii legalității, în măsura în care a fost investită cu o astfel de cerere.

Reclamanta a apreciat că în mod greșit instanța de fond consideră că "aspecte pur civile privind conduita culpabilă a beneficiarului autorizației de construire în respectarea limitelor acesteia, ce pot fi învoicate de reclamantă numai pe calea acțiunilor civile pentru protejarea drepturilor pretinse [...]" (fila 4 par. 6 din Sentința nr. 4356/24.09.2013).

O cerere de chemare în judecată formulată cu petitul de obligare la demolarea unei construcții ilegale la instanța civilă de către aceasta, poate fi respinsă cu următoarea motivație: "Instanța reține ca reclamanta nu a precizat niciun drept propriu care să fie protejat de o dispoziție legală și a cărui exercitare să antreneze obligația corelativă a desființării construcției ridicate de către pârâtă.

Pentru că nici instanțele civile nu admit cereri de demolare a unor construcții atunci când reclamantul este o persoană juridică fără scop lucrativ aceasta înseamnă că în România numai persoanele fizice (vecini ai clădirii ce urmează a fi demolate) au un acces efectiv la instanță pe acest tip de speță.

Prin astfel de practici judiciare, atât a instanțelor de contencios administrativ, cât și a instanțelor civile, se încalcă dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din CEDO pentru persoanele juridice fără scop lucrativ înființate ca și organizații civice de mediu. În consecință, se ajunge de fapt la o nerespectare a Convenției de la Aarhus, ratificată de Uniunea Europeană prin Decizia 2005/370/EC a Consiliului Uniunii Europene și Convenția de la Granada ratificată de statul român prin Legea nr. 157/1997. Prin prisma acestor convenții internaționale ar trebui interpretată norma internă aplicabilă și nu de maniera restrictivă și literală a instanței de fond.

Față de cele expuse, reclamanta a solicitat să se admită recursul și să se caseze Sentința nr. nr. 4356/24.09.2013 a Tribunalului București, cu trimitere spre rejudecare către aceeași instanță, în vederea soluționării de fond a cauzei deduse judecătii.

În drept, s-au invocat dispozițiile : art. 299 și urm. din Codul de procedură civilă, art. 1, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 554/2004, art. 1, art. 7, art. 28, art. 32-33 din Legea nr. 50/1991, precum și toate celelalte dispoziții legale citate în cadrul prezentei cereri.

În susținere s-a solicitat drept probă: înscrisurile constând în Adresa nr. 1823 /DC /27.12.2012, Adresa nr. 207 /6587 /14.02.2013, Adresa nr. 1583 /27.11.2012 și corespondența purtată de subscrisa cu intimata Stan Măria.

La Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal cauza a fost înregistrată la data de 27.11.2013, sub nr. 3403/3/2013.

La data de 09.12.2013, intimata – pârâtă Stan Maria, a formulat **întâmpinare**, prin care a solicitat ca instanța, în urma administrării probelor ce vor fi încuviințate, cu respectarea dispozițiilor art. 167 din fostul Cod de procedura civilă, pe cale de hotărâre judecătorească să dispună: respingerea ca nefondată a recursului, cu consecința păstrării hotărârii primei instanțe ca legală și temeinică; obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată pe care le voi face în prezenta procedură, cu respectarea dispozițiilor art. 274 din fostul Cod de procedura civilă, pentru următoarele motive:

În opinia sa, raționamentul recurente este eronat întrucât tinde la deturnarea sensului art. 28 din Legea nr. 50/1991 republicată. Astfel, este eronat ceea ce reclamanta insinuează cum că instanța fondului nu ar fi recunoscut posibilitatea legală (ca vocație generală) a unei organizații non guvernamentale în inițierea unor acțiuni în instanța ce țin de obiectul sau de activitate sau în domeniul mediului înconjurător. Ar fi fost nelegală o asemenea poziție a instanței întrucât există dispoziții contrare în Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 (în acest sens art. 2 alin. (1)). Această vocație generală în promovarea unor acțiuni în contencios administrativ nu înseamnă că se poate ajunge la sensuri de interpretare contrare dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 50/1991 republicată. Bunăoară, acest text legal este foarte clar și indică:

- cine are calitate procesuală activă pentru a solicita desființarea unor lucrări pretins neregulate executate,
- cine are calitate procesuală pasivă;
- ce se poate cere instanței de judecată.

Or, față de dispozițiile legale citate, în mod corect instanța Tribunalului București a reținut excepția inadmisibilității acțiunii introductive întrucât, față de prevederile art. 32 din Legea nr. 50/1991 republicată, numai instanța poate dispune desființarea unor lucrări de construire realizate față de autorizație de construire și autoritatea emitentă a unei autorizații (astfel cum reclamanta solicită în acțiunea introductivă). Astfel, ca Primarul Mun. București nu poate fi obligat să emită o dispoziție de desființare a unor lucrări de construire executate pe proprietate privată (în acest sens am depus la dosarul de fond autorizația de construire și titlul de proprietate asupra terenului pe care s-a edificat). Se face, astfel, diferența de regim juridic între situația edificării unei construcții pe proprietate privată (unde numai instanța poate dispune desființare) și situația unor construcții pe domeniul public sau privat al unei autorități publice (unde, în temeiul art. 33 din același act normativ, desființarea se dispune de primar față de autorizarea instanței - situație în care nu ne regăsim în speța dedusă judecării).

De asemenea, intimata – pârâtă Stan Maria a apreciat că acțiunea introductivă a fost promovată greșit, întrucât se poate solicita instanței obligarea la emiterea unei dispoziții de desființare (sub rezerva indicată anterior), numai după angajarea răspunderii contravenționale a constructorului. În acest sens, art. 32 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 republicată este foarte clar și arată că petiționarea instanței nu se poate face numai dacă contravenientul nu a intrat în legalitate în termenul indicat în procesul verbal contravențional. Or, în cazul său nu a fost angajată niciodată răspunderea contravențională. Legat de critica anterioară, intimata – pârâtă Stan Maria a mai arătat că nu are calitate procesuală pasivă, pentru o acțiune în obligare la emitere a unei dispoziții de desființare a unei construcții din moment ce o asemenea calitate nu o poate avea decât un contravenient în condițiile art. 26 din Legea nr. 50/1991, republicată. Or, în cazul său nu s-a angajat răspunderea contravențională.

În plus, față de dispozițiile art. 32 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, republicată, reclamanta nu are calitate procesuală activă, o asemenea calitate fiind recunoscută de lege numai autorității ce a aplicat amenda contravențională - care în funcție de dispozițiile art. 2 din același act normativ, nu poate fi decât primarul. O asemenea interpretare a fost avută în vedere și de către practica judecătorească.

În plus, la dosarul cauzei, la instanța de fond, a înaintat Procesul verbal de recepție la terminarea lucrărilor de construire cu nr. 1153423 din 28.05.2013 ce face dovada că lucrările de construire au fost executate conform autorizației de construire. În acest context trebuie subliniat faptul că lucrările de construire s-au executat, nu în temeiul autorizației indicate de către recurenta reclamanta, ci în temeiul autorizației nr. 172/1121335/08.04.2013 eliberată de Primăria Mun. București (înscris menționat în Procesul verbal de recepție anterior indicat) și care a fost depusă la dosarul cauzei, la instanța de fond. Astfel ca afirmațiile recurente reclamante în sensul ilegalităților legate de autorizație nu sunt reale.

În probațiune, a solicitat proba cu înscrisurile de la dosarul cauzei.

Analizând cauza de față prin prisma motivelor de recurs invocate de recurentă, a apărărilor formulate de intimată și față de ansamblul înscrisurilor depuse la dosar, Curtea constată următoarele:

În fapt, pentru imobilul din Str. Jimbolia nr. 56, PMB a eliberat autorizația de construire nr. 669/1096222 din data de 24.09.2012.

Prin cererea nr. 1823 /DC /37.12.2012, recurenta-reclamantă a solicitat PMB, în temeiul art. 28 alin. 2 din Legea nr. 50/ 1991, emiterea unei decizii de desființare a construcțiilor efectuate la imobilul din str. Jimboliei nr. 56 cu nerespectarea limitelor, dimensiunilor și prevederilor autorizației de construcție nr. 669/ 1096222 din 24.09.2012.

Prin Adresa nr. 207/6587/14.02.2013 a Direcției de Urbanism din cadrul Primăriei Municipiului București, s-a comunicat recurentei-reclamante faptul că prin adresa nr. 1583/27.11.2012, Guvernul României-Inspectoratul de Stat în Construcții-Direcția Regională în Construcții București Ilfov a verificat legalitatea construirii imobilului și a constatat că investitorul (proprietarul) nu a respectat prevederile Autorizației de construire nr. 669/ 1096222 din 24.09.2012, făcând demersurile pentru formularea plângerii penale împotriva investitorului (proprietarului). S-a mai reținut că, în aceste condiții, potrivit legii, acțiunea administrativă din competența organelor de drept ale primăriei încetează odată cu sesizarea organelor de urmărire penală, urmând ca instanța competentă să dispună prin hotărâre definitivă și irevocabilă care este calea de urmat cu privire la menținerea sau desființarea, după caz, a lucrărilor de construcții, inclusiv a rezultatului acestora.

Prin Adresa nr. 1583/27.11.2012 a Inspectoratului de Stat în Construcții, s-a arătat că la controalele efectuate, inspectorii din cadrul DRCBI au constatat că lucrările de construire sunt executate cu nerespectarea autorizației de construire, fiind încălcate astfel prevederile Legii nr. 50/ 1991. Ca urmare, prin actul de control încheiat, s-au dispus măsurile de oprire a lucrărilor și de desființare a lucrărilor executate cu nerespectarea autorizației de construire. Au fost redată dispozițiile art. 28 alin. 2 din Legea nr. 50/ 1991 și s-a arătat că având în vedere că imobilul din str. Jimbolia nr. 56 este cuprins în zona protejată „Parcelarea Bazilescu”, în conformitate cu prevederile art. 25 din Legea nr. 50/ 1991, DRCBI a făcut demersurile legale pentru formularea plângerii penale împotriva proprietarului (investitorului).

Într-un prim motiv de recurs, recurenta face anumite considerații teoretice referitoare la doctrina contenciosului obiectiv, concluzionând că prima instanță a făcut o greșită calificare a cererii de chemare în judecată, cauza fiind soluționată după regulile contenciosului subiectiv; reclamanta e în plin drept să solicite autorității competente luarea măsurilor necesare pentru asigurarea legalității, respectiv aducerea imobilelor construite nelegal în limitele autorizațiilor de construire.

Curtea constată că aceste considerații nu sunt relevante cu privire la fondul cauzei, câtă vreme cererea a fost respinsă ca inadmisibilă, iar nu pentru lipsa calității procesuale active. Astfel, nerecunoașterea dreptului reclamantei de a apăra un interes general și aprecierea ca fiind necesar a exista un interes personal ar fi dus la respingerea acțiunii pentru lipsa calității procesuale active, iar nu ca inadmisibilă.

Considerentele primei instanțe ce susțin soluția de respingere ca inadmisibilă nu au în vedere lipsa interesului general (contenciosul obiectiv) sau a unui interes privat (contenciosul subiectiv), ci faptul că reclamanta nu putea promova o acțiune întemeiată pe dispozițiile art. 28 alin. 2 din Legea nr. 50/ 1991.

Astfel, Curtea nu va răspunde acestor considerații, neavând relevanță asupra soluției date de prima instanță.

Recurenta a invocat în continuare faptul că, din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 28 alin. (2) și ale art. 1 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, rezultă că ori de câte ori se vor realiza lucrări de construcții cu nerespectarea dispozițiilor legale, autoritatea competentă investită cu atribuții în asigurarea legalității va proceda la emiterea unei autorizații de desființare a acestor lucrări. Recurenta a mai invocat faptul că dacă art. 28 alin. 2 din Legea nr. 50/ 1991 permite emiterea dispoziției de desființare a construcției atunci când faptele privind construirea se află în sfera ilicitului contravențional, dar cu atât mai mult ar trebui să se permită emiterea acestei decizii atunci când faptele se află în sfera ilicitului penal.

Se arată că refuzul manifest de a da curs cererilor sale, dublat de emiterea unui act subsecvent, vădit nelegal, cu privire la imobilul din str. Jimbolia nr. 56, sector 1, București, reprezintă un act administrativ asimilat, reprezentat de refuzul emiterii unui act administrativ solicitat, și care poate fi înlăturat prin aplicarea art. 8 alin. (12) din Legea nr. 554/2004 în sensul obligării autorității intime să emită un act.

Recursul de față pune problema de drept a admisibilității acțiunii recurentei-reclamante, întemeiată pe disp. art. 28 alin. 2 din Legea nr. 50/ 1991, care stabilesc următoarele:

„(1) O dată cu aplicarea amenzii pentru contravențiile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. a) și b) se dispune oprirea executării lucrărilor, precum și, după caz, luarea măsurilor de încadrare a acestora în

prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea prevederilor acesteia, într-un termen stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției.

(2) Decizia menținerii sau a desființării construcțiilor realizate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia se va lua de către autoritatea administrației publice competente, pe baza planurilor urbanistice și a regulamentelor aferente, avizate și aprobate în condițiile legii, sau, după caz, de instanță. Pentru lucrări ce se execută la clădirile prevăzute la art. 3 lit. b) este necesar avizul Ministerului Culturii și Cultelor.

(3) Măsura desființării construcțiilor se aplică și în situația în care, la expirarea termenului de intrare în legalitate stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției, contravenientul nu a obținut autorizația necesară."

Prima instanță a apreciat că o acțiune întemeiată pe disp. art. 28 alin. 2, prin care reclamanta solicită la desființarea lucrărilor de construcție, în lipsa unui proces verbal de contravenție, este inadmisibilă, deoarece măsurile prevăzute pot fi aplicate numai contravenienților din domeniul construcțiilor, fiind deci necesar ca anterior dispunerii măsurii desființării să fie constatată o contravenție prevăzută la art. 26 alin. 1 lit. a și b, iar în procesul-verbal să se indice măsuri de intrare în legalitate de realizat într-un anumit termen, acestea fiind condițiile-premisă impuse la alin. 1 din art. 28.

Curtea apreciază că din analiza acestui articol nu se poate deduce concluzia inadmisibilității acțiunii, ca și excepție procesuală, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Prin inadmisibilitate se înțelege acel fine de neprimire a unei cereri de chemare în judecată caracterizată prin aceea că reclamantul fie folosește o cale procedurală nepermisă de lege (interzisă), fie folosește o cale procedurală legală, dar pentru realizarea unui alt scop decât cel avut în vedere de legiuitor la momentul edictării normei.

Or, pentru a ne afla în prima situație, este necesar să existe fie o interdicție expresă, fie o interdicție implicită din modul de reglementare a unei anumite situații juridice; art. 28 alin. 2 nu conține o asemenea interdicție expresă de a se cere demolarea unei construcții pe cale de acțiune în lipsa unui proces verbal de contravenție și nici una implicită, Curtea apreciind că o astfel de condiție (dacă este sau nu antamată de text) ține de fondul cauzei, nereprezentând o interdicție expresă care să blocheze dreptul de a exercita acțiunea.

Dincolo de acest aspect, Curtea constată că recurenta-reclamantă a solicitat obligarea pârâtului la emiterea și punerea în aplicare a deciziei de desființare a lucrărilor de construcție, ceea ce în sine ca petit trebuie analizat dacă reprezintă doar o obligare la luarea deciziei de desființare a construcției sau dacă prin modul de formulare reprezintă o cerere de aplicare a art. 28 alin. 2 în toate etapele sale (adică inclusiv aceea de emiteră a procesului verbal de contravenție).

Prin urmare, Curtea apreciază că analiza cererii reclamantăi trebuie făcută prin raportare nu la excepție, ci la fond. Aspectul că reclamanta nu a făcut referire în acțiune și nici nu a depus la dosar dovezi din care să rezulte că pârâta a fost amendată contravențional în prealabil pentru nerespectarea limitelor autorizației de construire, iar autoritatea emitentă a autorizației ar fi refuzat să dispună măsuri pentru intrarea în legalitate, este un aspect care ține de fondul cauzei, iar nu un aspect care să ducă la inadmisibilitatea acțiunii.

Singurul argument din considerentele primei instanțe care ar fi putut atrage inadmisibilitatea acțiunii este cel legat de faptul că nu s-a invocat și nu s-a depus la dosar vreun înscris din care să rezulte că reclamanta ar fi cerut anterior autorității să dispună vreo măsură în legătură cu imobilul ce face obiectul prezentei cauze, iar reclamanta nu se poate adresa direct instanței de contencios administrativ pentru a obține un drept pe care nu l-a cerut în prealabil și autorității, iar aceasta să fi refuzat să îl recunoască sau să nu fi soluționat cererea în termenul legal.

Or, acest argument este combătut prin dovezile depuse la dosarul de recurs, respectiv cererea nr. 1823 /DC /37.12.2012, prin care recurenta-reclamantă a solicitat PMB, în temeiul art. 28 alin. 2 din Legea nr. 50/ 1991, emiterea unei decizii de desființare a construcțiilor efectuate la imobilul din str. Jimboliei nr. 56 cu nerespectarea limitelor, dimensiunilor și prevederilor autorizației de construcție nr. 669/ 1096222 din 24.09.2012; mai mult decât atât, prin Adresa nr. 207/6587/14.02.2013 a Direcției de Urbanism din cadrul Primăriei Municipiului București, s-a comunicat recurtenței-reclamante și un răspuns la această cerere (care valorează plângere prealabilă în sensul art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/ 2004).

Un argument suplimentar în acest sens este cel dedus din prevederile art. 8 alin. 1 teza a doua din Legea nr. 554 /2004, potrivit căroră se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim. Câtă vreme

recurenta-reclamantă are formulată o cerere, aceasta are și calea acțiunii judiciare, urmând a se verifica pe fond dacă sunt sau nu îndeplinite condițiile pentru emiterea și punerea în executare a actului reglementat de art. 28 din Legea nr. 50 /1991.

Argumentul recurenteii legat de faptul că România a fost condamnată la CEDO pentru nepunerea în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-a dispus demolarea de clădiri nelegal edificate (a se vedea Cauza 34647/97 Ruianu c. România, hotărârea Secției a II-a din 17.06.2003), este nerelevant, câtă vreme această condamnare a avut ca ipoteză existența unei hotărâri irevocabile de obligare la demolare, situație care nu se regăsește în speță.

De asemenea, argumentele legate de practica judiciară nu pot avea decât un rol orientativ, cât timp jurisprudența cazuală nu este izvor de drept în sistemul român de drept, astfel că nu poate fi considerată un argument relevant în acest sens.

Prin urmare, Curtea apreciază că în speță nu există temeiuri legale pentru respingerea ca inadmisibilă a cererii recurenteii-reclamante, aspectele reținute de prima instanță urmând a fi evaluate în cadrul temeiniciei acțiunii.

Astfel, în temeiul art. 312 alin. 3 raportat la art. 304 pct. 9 Cod de Procedură Civilă, Curtea va admite recursul și va casa sentința recurată, urmând a trimite cauza spre rejudecare ș la aceeași instanță.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Admite recursul declarat împotriva *Sentinței civile nr. 4356 din data de 24.09.2013 pronunțată de Tribunalul București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 3403/3/2013 de recurenta – reclamantă Asociația Salvați Cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi*, în contradictoriu cu *intimații – pârâți Primarul General Sorin Mircea Oprescu și Stan Maria*.

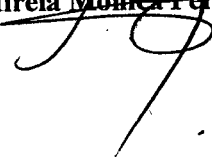
Casează sentința civilă recurată și trimite cauza spre rejudecare aceleași instanțe.
Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 10 martie 2014.


Președinte
Andreea Vasile



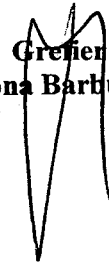
Judecător
Mirela Monica Perjaru



Judecător
Mirela Danciu



Grefier
Ramona Barbu



Red./Tehnored. A.V. /2 ex./ 21.03.2014

T.B. – S.9 – jud. fond Cristina Iliina

sentința civilă nr. 4356 din data de 24.09.2013 pronunțată de Tribunalul București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 3403/3/2013